

Παρακαλούνται οἱ ὀλίγοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν λήξασαν συνδρομὴν των, νὰ φροντίσωσι περὶ ἐγκαίρου πληρωμῆς αὐτῆς.

Ἐπίσης παρακαλούνται οἱ ἀπανταχοῦ κ. κ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ σπεύσωσι πρὸς τακτοποίησιν καὶ ἐξόφλησιν τῶν λογαριασμῶν των ἐξ εἰσπράξεως συνδρομῶν ἢ πωλήσεως φύλλων κτλ. Πολὺ θὰ μᾶς ὑποχρεώσωσι διὰ τοῦτο.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρωτὶ ἐπανελάβε τὴν ἐκ τῆς συνήθους θέσεως ἐπισκόπευσιν.

Ἐν τῶν τορπιλλοβόλων ἦτο προσωμισμένον πλησίον τῆς ἀκτῆς, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ὀργυιῶν ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ τὴν φορὰν ταύτην ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησιν της.

Ἐνεδύθη μετὰ σπουδῆς ἐνδυμασίαν ἀπλὴν καὶ αὐστηρὰν κατὰ τὴν συνήθειάν της. Εἶτα ἀποφασιστικῶς κατήλθεν εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ σκάφος.

Εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα περίπου ὀργυιῶν τὸ πλοῖον, στραφὲν ἐκ τοῦ κυματισμοῦ, παρουσίαζε πρὸς τὴν μονήρη διαβάτιδα τὸ ὀπίσθιον μέρος, ἔνθα ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἤστραπτεν ὁ ἀριθμὸς 29.

Τότε, ὥσει παραφερομένη ἐκ τῆς φορᾶς της, ἡ γυνὴ ἦλθεν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀκτῆς, ὥστε ἔφχυσαν οἱ πόδες της σχεδὸν τὰ κύματα.

Εἰς τῶν ναυτῶν ἴστατο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ τορπιλλοβόλου ἐκμυζῶν τὴν καπνοσύριγγά του, μὲ ἥθος φιλομηδές, ὡς ἄνθρωπος ἀντικρύζων παλαιὰν γνωριμίαν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἀνεγνώρισε τὸν Ζιλδᾶ.

Μετὰ φωνῆς ἐλαφρῶς τρεμούσης ἠρώτησε :

— Ποῖος κυβερνᾷ τὸ τορπιλλοβόλον αὐτό;

Ὁ ναύτης ἀπήντησεν :

— Ὁ ὑποπλοίαρχος Δυμπέργ.

— Ἀ! εἶπεν ἡ ἀγνωστος.

Καὶ ἀδιάφορος χαιρετίσασα τὸν ναύτην ἀπεμακρύνθη.

Ἀλλ' ὁ Ζιλδᾶ ἀμηχανῶν τὴν ἀνεκάλεσεν.

— Ἡ κυρία, εἶπε, μήπως ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ποῖος διοικεῖ καὶ τὰ δύο τορπιλλοβόλα;

Ἡ ἀγνωστος ἐστράφη χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Τὰ διοικεῖ ὁ πλοίαρχος Πλεμόν. Εἶνε ἐκεῖ πέραν ἐπὶ τοῦ 33.

Καὶ τείνων τὸν βραχίονα ὁ ναύτης ἔδειξε καπνὸν ἀμυδρῶς διαγραφόμενον εἰς τὴν ἀμφίβολον γραμμὴν τοῦ ὀρίζοντος.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου, εἶπεν ἡρέμα ἡ νεαρὰ γυνή.

Εἶχε γεῖναι λευκὴ ὡς σουδάριον. Ὁ Ζιλδᾶ τὴν εἶδε φρικιδῶσαν. Εἶδε τὸν τρόμον τῶν χειλέων της καὶ τὸ θάμβος τῶν ὀφθαλμῶν της, ἐψιθύρισε δὲ κατὰ μῦθον :

— Αἱ! αὐτὰ παθαίνει κανεὶς ὅταν δὲν νυμφεῖται ἐκεῖνον ὁποῦ ἐκλέγει. Καλὰ τὴν ἀνεγνώρισα ἐγὼ πῶς εἶνε ἡ ἀρραβωνιστικὴ τοῦ πλοίαρχου μας... Τώρα θὰ κάμω ἓνα γύρο ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὸ σπῖτι της. Δι' αὐτὸ ἔως ὁ κ. Πλεμόν εἶνε τόσον λυπημένος... Διάβολε! ὕστερα ἀπὸ δύο χρόνια!... Νόστιμον θὰ ἦτο!... Πρέπει νὰ ἰδοῦμε.

Τὸ σχέδιον τοῦ ναύτου ἐτέθη τάχιστα εἰς ἐνέργειαν. Τὸ 29 ἔμελλε νὰ μένῃ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἐπὶ μίαν ὥραν περίπου ἀκόμη. Ὁ Ζιλδᾶ ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας, καθ' ἣν ἡ λέμβος μετέβη εἰς τὴν ξηρὰν διὰ τινὰ παραγγελίαν καὶ περιήλθε τὰ περίξ τῆς ἐπαύλεως.

Ἀκριβῶς ὁ γηραιὸς αὐτῆς φύλαξ εὗρίσκετο παρὰ τὴν εἴσοδον.

Ἀντήλλαξαν ζωηρὰν χειραψίαν, μεθ' ἣν κατέστησαν ὁμιλητικώτεροι.

— Λοιπόν, γέροντα, ἤρχισε λέγων ὁ Ζιλδᾶ, εἰσαι 'σάν νὰ εἰποῦμεν εἰς τὴν ἐφεδρείαν, αἱ;

— Αἱ, βέβαια! ἀλλὰ, ὡς βλέπεις, δὲν ἀπεμακρύνθην πολὺ ἀπὸ τὸ ἄλμυρον νερόν.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ εἶμαι εἰς τὴν θέσιν σου, ἢ νὰ ἔρχωμαι νὰ σὲ ἀλλάζω καθὲ τόσον ἀπὸ σκοπόν. Διάβολε! Κ' εἶνε 'δικό σου αὐτὸ τὸ παλατάκι;

Ὁ γέρων ναύτης ἤρχισε νὰ γελά.

— Αἱ! δὲν ἤσουν παιδί ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη, καθὼς φαίνεται, εἶπεν ἐξακολουθῶν νὰ ὁμιλῇ οἰκειότατα πρὸς τὸν ναύτην, ὡς νὰ ἦσαν παλαιοὶ γνώριμοι, θὰ ἔλεγα πῶς εἰσαι Μασσαλιώτης. Καὶ νομίζεις ὅτι ὅταν κανεὶς ὑπηρετῇ ἐπάνω εἰς τὰ πολεμικὰ τοῦ Κράτους ἤμπορεῖ νὰ γείνη τόσον πλούσιος, ὥστε νὰ κτίζῃ καὶ παλατία;

— Τότε λοιπόν θὰ ὑπηρετῇ κανένα ναύαρχον, τοῦλάχιστον.

— Ὅχι! εἶμαι σιμὰ εἰς μίαν νέαν χήραν, τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς της ἐσύστησεν εἰς τὴν γυναῖκά μου καὶ εἰς ἐμέ. Εἶνε πολὺ καλὴ κυρία, παλληκάρι μου, καὶ φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ δυστυχὴς, διότι κλαίει πάντοτε καὶ δὲν γελά ποτέ.

— Ἀκοῦς, ἀκοῦς!... 'σάν τὸν πλοίαρχόν μας.

— Ὁ πλοίαρχός σας; Κλαίει καὶ ὁ πλοίαρχός σας; Ἐγὼ δὲν ἤκουσα ἀκόμη πλοίαρχους νὰ κλαίου.

— Εἰσθε κομματάκι ἀστεῖος, μπάρμπα, ὡς ἔλεγε καὶ ὁ καϋμένος ὁ Κλέτος, ἕνας σύντροφός μου ὁποῦ ἔκαμε καλὰ τὸ χρέος του ἐκεῖ κάτω μὲ τοὺς Κινέζους. Πρέπει νὰ 'ξεύρης ὅτι ἂν ὁ πλοίαρχός μας κλαίῃ κάποτε λιγάκι, εἶνε καὶ ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ δὲν γελοῦν.

— Εἶνε λοιπόν καλὸς ὁ πλοίαρχός σας;

— Μπα! δὲν διαβάσεις λοιπόν, ὡς φαίνεται, τὰς ἐφημερίδας, διὰ νὰ ἰδῇς τί πράγμα εἶνε ὁ πλοίαρχος Πλεμόν.

Αἰφνης ὁ γηραιὸς ναύτης ἀπέσυρεν ἀπὸ τοῦ στόματος τὴν καπνοσύριγγα καὶ ἀπεκάλυψε τὴν λευκὴν του κόμην.

— Πλεμόν!... Ἀλλὰ ἐγὼ ὑπηρετῶσα ὑπὸ τὰς διαταγὰς του. Τί κάθσαι καὶ μοῦ ψάλλεις, παλληκάρι μου; Αὐτὸς ἀπέθανε καὶ ἐνταφιάσθη μάλιστα ἐδῶ σιμὰ, εἰς Ρογκένδρας.

Ὁ Ζιλδᾶ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Εἶνε ὁ υἱός του, σοῦ λέγω. Μὰ τί διάβολο! Πόσα χρόνια εἶνε ὁποῦ ὑπηρετοῦσες, ἀφοῦ μοῦ ὁμιλεῖς δι' ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐζοῦσαν ἐδῶ καὶ ἐξήντα χρόνια;

Καὶ ἡ συνδιάλεξις ἐξηκολούθησε τοιούτῳ τρόπῳ, ὁ δὲ ναύτης μετ' ὀλίγον ἔμαθεν ὅ,τι ἤθελε νὰ μάθῃ. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐκαλεῖτο κυρία Γκιδαλ. Ἦτο χήρα καὶ ἦγε διπλοῦν πένθος, ἀπολέσασα τὴν μητέρα της, ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της. Οὗτος δὲν ὑπῆρξε καθόλου τυχερός. Ἡ σύζυγός του εἶχε σχεδὸν παραφρονήσει τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῶν γάμων του, ἅμα ὡς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ· αὐτὸς δὲ ἀφηρηπᾶγν ἐκ τῆς χολέρας πρὶν ἢ θεραπευθῇ ἐντελῶς ἡ σύζυγός του.

Καὶ ὁ πρεσβύτερος προσέθηκεν ἀποφθεγματικῶς :

— Αὐτὰ σοῦ τὰ λέγω, παλληκάρι μου, διὰ νὰ ἔχης τὸν νοῦν σου, ὅταν θελήσῃς νὰ νυμφεῖθῃς, νὰ μὴ πάρῃς καμμίαν ποῦ νὰ ἔχῃ ἄλλοῦ δομένη τὴν καρδιά της. Φαίνεται ὅτι ἡ καϋμένη ἡ κυρά μου ἦτον ἀρραβωνιασμένη προτύτερα μὲ ἓνα ἀξιωματικὸν 'δικόν μας. Τὴν τελευταίαν στιγμὴν δὲν ἐσυμφώνησαν, καὶ ὁ νέος ἔφυγεν. Τότε τὸ κορίτσι ἄλλαξε καὶ αὐτὸ γνώμην καὶ ἔκαμε τοῦ κεφαλιοῦ του ἐνυμφεῖθῃ ἓναν ἄλλον, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαποῦσε καθόλου. Ἐβάσταξε ἔτσι κ' ἔτσι ἕως μὲ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου· ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν τὰ ἐκατάφερε, δὲν ἤμπορεσε νὰ κρατηθῇ ἕως εἰς τὸ τέλος, καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ἔχασε τὰ λογικά της.

Ὁ Ζιλδᾶ εἶχεν ἀποφασίσει ἤδη περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἐθίξε τὸν πρεσβύτερον διὰ τοῦ ἀγκῶνος καὶ μὲ μειδιάμα ἐμφαντικὸν εἶπε :

— Ἀκουσε, μπάρμπα... Ἀ, ἀλήθεια, πῶς σὲ λένε;

— Λεονέκ, παιδί μου.

— Λοιπόν, μπάρμπα Λεονέκ, ἂν θέλῃς αὐτὴ ἡ θλιβερὰ ἱστορία νὰ τελειώσῃ χαρούμενα, ἤμπορᾷ νὰ σοῦ διδάξω ἐγὼ τὸν τρόπον.

— Τί κάθσαι καὶ λέγεις; Μὴν ἐπαλάβωσες καὶ σύ;

— Σοῦ λέγω ὅτι ἤμπορεῖς νὰ κάμῃς

τὴν κυρίαν σου εὐτυχεστάτην. Μάλιστα, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ.

— Ἀπὸ ἐμέ;

— Ναί, ἀπὸ ἐσέ. Τώρα θὰ σοῦ εἰπῶ τί τρέχει· ἀκούσε με καλὰ.

— Σὲ ἀκούω· λέγε.

— Λοιπὸν, σήμερα τὸ πρῶτ' ἡ κυρία ἦλθε σιμὰ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐγὼ ἤμουν σκοπὸς καὶ ὀλομόναχος ἐπάνω εἰς τὸ κατὰστρωμα. Νὰ σοῦ τὴν ὁποῦ ἔρχεται. Ἄμα τὴν εἶδα, εἶπα: Ζιλδὰ, παιδί μου, ἔξεύρεις ἐσὺ τί ζητεῖ αὐτὴ ἡ κυρά! χωρὶς κακοφανισμόν, αἶ, μπάρμπα Λεονέκ;

— Τὴν γνωρίζεις λοιπὸν;

— Ὀλίγον τι, ὅπως θὰ ἰδῇς. Τὸν καιρὸν ὁποῦ ὁ πλοίαρχος Πλεμὸν ἦτο ὑποπλοίαρχος ἐκυβέρνηα ὅχι αὐτὸ τὸ εὐμορφον 29, ἀλλὰ ἐν ἄλλῳ 29, τὸ ὁποῖον ἐβυθίσθη εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Κίνας. Ὑπερετούσσα εἰς αὐτὸ μαζὶ μὲ τὸν καυμένον τὸν Κλέτον, ὅστις, ὅπως σοῦ ἔλεγα, ἔδωκε καὶ ἐκατάλαβαν εἰς τοὺς Κινέζους. Ὡστόσον εἰς τὸ Τουλὼν ὁ πλοίαρχός μας ἐρωτεύθηκε τὴν κυρίαν σου, ἡ ὁποία τότε ἦτον ἀνύπανδρη καὶ ἐλέγετο...

— Γιὰ ν' ἀκούσωμεν, εἶπεν ὁ Λεονέκ διακόπτων, νὰ ἰδοῦμεν ἂν εἴνε αὐτή...

— Στάσου λιγάκι. Ἐλέγετο Λευκή... Λευκή... Διλλιέρ... Δὲν εἶν' αὐτή;

— Ἀκριβῶς, εἶπεν ὁ Λεονέκ, ὅστις ἐν τῇ ταραχῇ του ἀφῆκε νὰ σθεσθῇ ἡ καπνοσύριγγή του.

Προσέθηκε δὲ ἀμέσως:

— Λοιπὸν ὁ πλοίαρχός σου Πλεμὸν ἦτον αὐτὸς ὁποῦ...

— Ναί, ὁ πλοίαρχος Πλεμὸν ἦτον αὐτὸς ὁποῦ...

— Παναγιὰ μου! ἀνέκραξεν ὁ πρεσβύτης συνενῶν τὰς χεῖρας· δι' αὐτὸν λοιπὸν ἡ κυρία καθέται καὶ κλαίει.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ Ζιλδὰ μετ' ἐπαρσεως· καὶ τὸ ἐννοῶ μάλιστα αὐτὸ πολὺ καλὰ, διότι ὁ πλοίαρχός μας ἀξίζει τὸν κόπον.

— Λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ Λεονέκ προλαμβάνων, σκέπτεσαι ἐσὺ νὰ τοὺς συνενώσωμεν;

— Αἶ, πῶς σοῦ φαίνεται; δὲν εἶνε κακὴ αὐτὴ ἡ ἰδέα!

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, παλληκάρι μου· ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ μάθωμεν.

— Τί;

— Ἄν ὁ πλοίαρχος ἀγαπᾷ ἀκόμη τὴν κυρίαν μου.

Ὁ Ζιλδὰ ἔξυσε τὸ μέτωπόν του.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, εἶπε, δὲν εἰξεύρω τίποτε· ἀλλὰ ὅταν βλέπω ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν γελά πλέον, δὲν ὁμιλεῖ πλέον καὶ μένει ὥραις ὀλόκληραις νὰ κυττάζῃ, λέγω μὲ τὸν νοῦν μου, ὅτι καί ποια μεγάλη λύπη θὰ τὸν τρώγῃ, καὶ ὅταν συλλογίζωμαι ἀπὸ πότε ἄρχισε αὐτὴ ἡ λύπη, συμπεραίνω ὅτι ὁ πλοίαρχος Πλεμὸν δὲν παρηγορήθη ποτέ διὰ τὸν γάμον τῆς δεσποινίδος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν φωνή τις ἐκ τοῦ κήπου ἔκραξε:

— Λεονέκ!

— Ἀκοῦς, σύντροφε; ἡ κυρία μου μὲ κρᾶζει.

Καὶ στραφεὶς ἀμέσως ἀπήντησεν:

— Ἐφθασα! ἔφθασα!

Καὶ ἡτοιμάζετο κατὰ νὰ προσθέσῃ, ὅτε ὁ Ζιλδὰ τὸν ἀνεχαίτισε κρατήσας αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος:

— Μὴ εἴπῃς τίποτε, μπάρμπα! θὰ μὲ ἰδῇ καὶ δὲν θὰ ἡμπορέσωμεν νὰ τῆς κάμωμεν τὴν ἐκπληξιν, ὅπως θέλομεν!

Ἀμφότεροι ἐσιώπησαν προσηλωθέντες εἰς τὸ θέαμα.

Ἡ Λευκὴ Γκιδαλ, ἡ Λευκὴ Διλλιέρ, ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου, φέρουσα πένθιμον οἰκιακὴν ἐσθῆτα περιβάλλουσαν τὸ ἀγαλματώδες σῶμά της. Τὴν εἶδον φέρουσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὰς διόπτρας, ὅς ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας καὶ προσηλουμένην εἰς τὴν ἐπισκόπησιν σημείου τινὸς προσεγγίζοντος εἰς τὴν ἀκτὴν.

— Βλέπεις, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ Ζιλδὰ πρὸς τὸν σύντροφόν του, τὸ εἰξεύρει ὅτι εἶν' ἐδῶ.

— Δὲν εἶνε εὐμορφή; αἶ; τί λέγεις; ἠρώτησε φιλαρέσκως ὁ Λεονέκ.

— Ἀμ' ὁ πλοίαρχος Πλεμὸν; ἀπήντησεν ὁ ναύτης. Ἐννοιά σου, εἶνε λαμπρὸς καὶ αὐτός!

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Διετέλει ἐν τοιαύτῃ ψυχικῇ καταστάσει, καθ' ἣν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, δοκιμάσας τις τὴν μοναξίαν, αἰσθάνεται, ἐπὶ τέλους τὴν ἀνάγκην, νὰ διαμοιρασθῇ μετὰ τινος τὸ βαρύνον αὐτὸν φορτίον τῶν ἐρωτήσεων, σκέψεων καὶ ἀμφιβολιῶν, ἡ δὲ Λιουδμήλα οὐδένα ἄλλον εἶχε μεθ' οὗ νὰ διαμοιρασθῇ αὐτό. Εἶχεν ἤδη ἀποφασίσει νὰ διευθυνθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Σβετσινόι, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀκουσίως ἠγέρθη τὸ ζήτημα περὶ τῆς παραδόξου μεταβολῆς τῆς Ὀλγας Ρωμάνοβνας. «Καὶ διατί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔπαυσεν αὐτὴ νὰ ἔρχεται· κυρίως δέ, διατί ἔπαυσεν ἐνδιαφερομένη περὶ τῶν χρημάτων;»

Καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς Λιουδμήλας ἐπῆλθεν αἴφνης ἡ ὀλεθρία σκέψις: «Καὶ ἂν ἡ προσφιλὴς μαμὰ ἐσκέφθη νὰ οἰκειοποιηθῇ τὰ χρήματα ταῦτα;... Τί τάχα, μήπως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνη τοῦτο;... Ὅπως ὁ Πλάτων παρ' ἐμοῦ, οὕτω καὶ ἐγὼ παρ' ἐκείνης οὐδεμίαν ἔχω ἀπόδειξιν, οὐδένα ἔλεγχον... Καὶ αἴφνης αὐτὴ φροντίζει καὶ ἐφοδιαζεται μὲ ἐξωτερικὸν διαβατήριον καὶ πετᾷ μὲ τὰ χρήματα εἰς καμμίαν ἐκεῖ Ἑλβετίαν ἢ Ἀμερικὴν... Καὶ μήπως εἶν' ἀδύνατος μία τοιαύτη ἐκβασίς;»

Ἡ πρότασις αὕτη δὲν ἐφαίνετο αὐτῇ στερουμένη πιθανότητος. Καὶ τί παράδοξον, ἀφοῦ αὕτη αὕτη ἐπωφελέθη διὰ παρὰ νόμου ὁδοῦ, παράνομα χρήματα, διατί παρομοία ὁδὸς ἦτο ἀδύνατος καὶ διὰ τὴν μητέρα της; Ἐφφώνει ἡ Λιουδμήλα Σεργιέεβνα, καὶ διὰ τοῦτο ἀνὰ πάσαν στιγμὴν ἐπὶ μᾶλλον ἔκρινε δυνατόν, ὅτι εἰς τὴν διαγωγὴν τῆς μητρὸς της ὑποκρύπτεται μυστηριώδης ἀφορμὴ παρομοίας κυρίως φύσεως. «Χωρὶς ἄλλο, κατὰ θὰ ἐσκέφθη δι' αὐτὰ τὰ χρήματα...»

Ἡ θλιβερὰ σχεδὸν σκέψις αὕτη, ἐτάραξέ πως τὴν Λιουδμήλαν. «Δὲν εἶνε προτιμότερον νὰ τὰ πάρω ὅπισω;», διελογίσθη· «τώρα πλέον, νομίζω, εἰμπορῶ ἀφόβως νὰ τὰ κρατῶ ἐγὼ. Νὰ σοῦ πῶ, αὐτὸ εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον!...»

Καὶ μὲ τὴν σκέψιν ταύτην διηυθύνθη πρὸς τὴν θυγατέρα της.

Ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει ἤδη τὰς πρώτας στιγμὰς καὶ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀπροσδοκήτου ἐπισκέψεώς της.

*
*

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βελτίστσεφ, ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα ἀνεσκήρτησεν ἐκ τῆς θέσεώς της καὶ νευρικῶς ἐβάδιζεν ἐν τῇ θαλάμῳ.

— Ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔξερῶ, ἐτερέτισεν αὕτη ἐν δεινῇ ταραχῇ· μὲ περὶ δικαίωμα ἤλθετε νὰ κάμετε σκάνδαλα εἰς τὸ σπίτι μου;

— Σκάνδαλα; ἐπρόφερεν ἡ Λιουδμήλα, συσπῶσα τὰς ὀφρῦς.

— Μάλιστα! μάλιστα!... ποιὸς σὰς ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ αὐθαδιάσετε ἔς τὸν μουσαφίρη μου; Ἐγὼ αὐτὸ δὲν τὸ ἐπιτρέπω! Σὲ κανένα δὲν τὸ ἐπιτρέπω! Ἐδῶ, νομίζω, πῶς ἐγὼ εἶμαι νοικοκυρὰ καὶ ὄχι σεις!

— Δὲν μοῦ λέγετε, μήπως τάχετε χαμένα;... Λησμονεῖτε τί μοῦ εἶνε αὐτός;

— Ἐσὰς; τίποτε!... Τῆς γούνας σας μανίκι, νά, τί σὰς εἶνε!...

— Καλὰ, ὅς ἀφήσωμεν αὐτὰς τὰς ὀμιλίας, δὲν φέρουν εἰς κανὲν ἀποτέλεσμα! ἀρκετὰ συγκεκρατημένως παρετήρησεν ἡ Λιουδμήλα. Ἐγὼ ἦλθα ἐδῶ διὰ καί ποια δουλειὰ καὶ ὄχι νὰ κάμω καυγά!

— Καμμιά δουλειὰ δὲν θέλω νὰ ἔχω μαζὺ σας!

— Ὅπως ἀγαπᾶτε εἰς τὸ ἐξῆς εἰμπορεῖτε νὰ μὴν ἔχετε, ἀλλὰ πρῶτον πρέπει νὰ τελειώσουν ἡ παληαίς. Ποῦ ἔχετε τὰ χρήματά μου;

— Ποιὰ χρήματα; ἐπηρώτησε στραφείσα πρὸς αὐτὴν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα.

— Τί ἐρώτησις εἶν' αὕτη; τὰ ἰδικὰ μου ἐννοεῖται.

— Τίποτε ἰδικὰ σας χρήματα δὲν ἔχω!... Καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μ' ἀφήσετε ἔς τὴν ἡσυχίαν μου! Εἶμαι γυναῖκα νευρικὴ καὶ ἀδύνατη καὶ μὲ βλάπτει κάθε σύγχυσι!

— Ὅχι, σταθῆτε, ἀπαντήσατε πρῶτον εἰς τὴν ἐρώτησίν μου· ποῦ ἔχετε τὰ χρήματα ποῦ σὰς ἔδωσα νὰ κρύψετε;